

ପଷ୍ଡିତ ଭାଗୀରଥି ନନ୍ଦଶର୍ମା

ରୁ ଅ ଓ ତେଇକ ଆନା ବାଣାତ ଦିବ

କ୍ଷୟ ସର୍ବଂ ସହା ଭାରତ କ୍ରନନୀ, କ୍ଷୟ ନଦନଦୀ କଳତ୍ର ମଣ୍ଡନୀ । କୟ ମା କନନୀ ପୁକୃତି ରୃପିଣୀ, ଶସ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳିନୀ ଅନୁ ପ୍ରଦାୟିନୀ କିଆଁ କହ ଆଢି ନିଷ୍ଠରା ମାନିନୀ । ତୋ ବୁକେ ମୋଗଲ,ପଠାଣ,ଯବନ ଠିଆ ହୋଇ ଥୋକେ ରଖିଗଲେ ପଣ, କେତେ ଅପଦୟ କେତେ ହାନିମାନ । ସହିଲୁ ଜନନୀ ନୋହି କେବେ ମ୍ଲାନ ଅଇଲେ ମୋଗଲ କରିଲେ ଶାସନ. କରପେ ସଜାଇ କଲେ ହୀନମନ ସେ ପଣ ନୋହିଲା କେବେ ଚିରନ୍ତନ. ଟାଣ ଭାଂଗି ଦଣ୍ଡେ ଶାସିଲେ ଯବନ । ସେ ଟାଣ କ୍ଷଣକେ ହେଲା ଅଞ୍ଚ ରାଗ. ବୃଦ୍ଧି, ବୃରି ବଳେ ଆସିଲେ ଶ୍ୱେତାଙ୍ଗ । ଦିଶତ ବରଷ ଭୋଗିଲୁ କଷଣ, ଭାଗ୍ୟର ବି ସତେ ହେଇ। ଉଦୟନ । କପାଳ ଲିଖନ କେ କହେ ଅସତ, ଳେ ରୋକିପାରେ ବା ନିୟତିର ପଥ । ମାନବ ଆକାଂକ୍ଷା ଏକ ପଥେ ଗଲେ. ନିୟତିର ଗତି ଆନ ପଥେ ଚଳେ । ଦଇବ ଦଉଡି ନର ଏକା ଗାଈ. ଯେଣିକି ଟାଣଇ ସେ ଦିଗକୁ ଯାଇ । ଧରି ଗୋରୁ ରଜୁ ମଣକ ମାନବ, ମୋ ଅଧୀନ ଯେଣୁ ପାଏ ପରାଭବ । ଭୁଲି ଯାଏ କ୍ଷଣେ ଗୋରୁ ପାଇଁ ନର, ବନ୍ଧା ହୋଇ ପଡିଥାଏ ତା ପାଖର ।

"ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବିଶ୍ୱାସ, ଅବିଶ୍ୱାସ ହିଁ ଧ୍ୱଂସ''